

[K. B. Andersen.]

Jeg er også enig i arbejdet for via Europa-rådet at bygge bro mellem alle Rådets medlemslande.

Men jeg må også klart vedgå, og det vil næppe undre ministeren, at der er punkter, hvor jeg er mindre tilfreds, hvor mit parti er mindre tilfreds med, hvad ministeren har sagt eller ikke sagt. Da ministeren omtalte Storbritanniens forhold til fællesmarkedet, nævnte ministeren, at Wilson var kommet med nogle rent foreløbige bemærkninger, men i øvrigt var der ikke rigtig grundlag for at tage stilling. Det kan jeg måske delvis være enig i, men det synes, som om ministeren ikke har opdaget, at hans nye britiske kollega, hr. Callaghan, har udtalt sig i det engelske underhus for et par dage siden og efter min mening fremsat bemærkelsesværdige udtalelser om den nye regerings almindelige holdning til EF-samarbejdet. Jeg skal ikke citere hr. Callaghan vidt og bredt, men nævne som nogle hovedpunkter, at den britiske udenrigsminister bl. a. gav udtryk for, at han ikke søgte konfrontation, når han nu gik til forhandling, at han, som han sagde, ikke spejdede efter skær. Han havde ikke fundet noget skær i Romtraktaten, og skulle der dukke et sådant skær op, han kunne strande på, eller hans regerings markedspolitik kunne strande på, så ville han søge at navigere uden om det. Han gik ikke til Bruxelles for at ødelægge, men for at tilpasse og genskabe, og han gik ikke til Bruxelles i en ånd af destruktiv kritik, men af konstruktiv realisme. Jeg synes, det var nyttigt, at vi fik denne klare udtalelse fra den britiske udenrigsminister, og denne udtalelse tager jo i hvert tilfælde foreløbig grundlaget aldeles væk under de folk, der ville spørge: ja men hvad sker der nu, hvis Storbritannien går ud af EF? Dette spørgsmål synes ikke at være på dagsordenen i underhuset i disse dage, så der er formentlig heller ingen grund til, at det er på dagsordenen i folketinget.

Et andet punkt, hvor jeg ikke kan være enig i ministerens formulering — det er måske

nok et formuleringsspørgsmål — er spørgsmålet om forholdet mellem EF og USA, hvor ministeren efter at have fastslået, hvad jeg er helt enig i, nødvendigheden af et godt forhold mellem Europa og USA siger, at det efter regeringens opfattelse ikke betyder, at der nødvendigvis behøver at være identiske standpunkter i alle udenrigspolitiske spørgsmål. Nej, det er en mildest talt meget forsigtig bekendelse. Det er sagt, undskyld, højtærede minister, bedre af ministerens britiske kollega forleden dag, der efter at have betonet det gode forhold mellem Europa og USA sagde, at det ikke betød, at de europæiske lande skulle være satellitter af USA. Nej, selvfølgelig ikke.

Redegørelsens bemærkninger om sikkerhedskonferencen eller, som vi bør sige, konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa blev vi ikke vældig meget klogere af. Kan der ikke siges mere om, hvad man er nået til vedrørende de forskellige dagsordenspunkter? Er regeringen tilfreds med de resultater, man har nået indtil nu? Hvad vil, som ministeren sagde, et nyt møde om nogle år sige? Hvordan undgår vi til den tid at skulle begynde forfra? Jeg tvivler slet ikke om, at ministeren kan give både gode og klare svar, og det er derfor, jeg er så venlig at efterlyse dem ved denne lejlighed.

Mit næste ankepunkt nærmer jeg mig med megen forsigtighed. Jeg vil så nødig gøre ministeren vred så tidligt på dagen, han kan jo få brug for sit koldsind senere. Og jeg forstår, at drøftelsen af spørgsmålet om udviklingsbistanden forleden dag på ulandsrådets møde efterlod visse mærker i talerpulsten, da ministeren havde været oppe. Nu skyldtes det måske, at ministeren ikke var helt godt underrettet om, hvad der var aftalt under spareforhandlingerne, og derfor kom til at forelægge tal, der mig bekendt for første gang satte absolut stop i stigningstakten, nemlig overførte det procentvise beløb fra det ene år til det andet. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt, og derfor har mit parti heller ikke kunnet acceptere forslaget om nedskæring af bistandslå-